

Слова Жыцця на лістапад 2016

«Усё магу ў тым, хто ўзмацняе мяне» (Флп 4, 13)

Ёсць моманты, калі мы адчуваем сябе задаволенымі, поўнымі сіл, калі ўсё здаецца простым і лёгкім. Часам акружаюць нас цяжкасці, якія напаўняюць горыччу нашыя дні. Можам перажываць нейкую закаханасць альбо немагчымасць падзяліцца з іншымі нашым ідэалам жыцця. Альбо надыходзяць хваробы, эканамічныя цяжкасці, расчараванне ў сям'і, сумненні, унутраны неспакой, страта працы, вайна - абставіны, якія нас прыгнятаюць, і здаецца, што не будзе ніякага выйсця. Самым складаным у такіх сітуацыях з'яўляецца тое, што мы вымушаны сам-насам сутыкнуцца з выпрабаваннямі жыцця, без падтрымкі хоць каго-небудзь, хто змог бы даць нам пэўную дапамогу.

Мала хто гэтак жа моцна, як апостал Павел, адчуваў радасці і пакуты, поспехі і непаразуменні. Але ўсё ж ён змог адважна выканаць сваю місію, не ўпаўшы духам. Можна, ён быў супергероем? Не, ён адчуваў сябе слабым, рыхлым, недарэчным, але ў яго быў сакрэт, які ён даверыў сваім сябрам з Філіпаў: «Я ўсё магу ў тым, хто ўзмацняе мяне». Ён адкрыў у сваім жыцці пастаянную прысутнасць Хрыста. Нават калі ўсе пакінулі яго, Павел ніколі не адчуваў сябе самотным: Езус заставаўся побач з ім. Менавіта Ён дадаў яму ўпэўненасці і штурхаў яго, каб ішоў наперад, каб тварам у твар сустракаў усялякую пошасць. Езус цалкам увайшоў у ягонае жыццё, стаўшы ягонай сілай.

Усё магу ў тым, хто ўзмацняе мяне.

Таямніца Паўла можа быць таксама і нашым сакрэтам. Усё, што я магу, калі я ў цяргпеннях, нават калі я адзін, — гэта прызнаць і прыняць таямніцу блізкасці Езуса, які бярэ на сябе гэты мой боль. І магу ўсё, калі живу ў еднасці любові з іншымі, бо тады Ён — як і абяцаў — ёсць паміж намі (Мц 18, 20), і моц адзінства падтрымлівае мяне. Усё магу, калі прымаю і рэалізую ў жыцці словы Евангелля: яны дазваляюць мне ўбачыць дарогу, якою я павінен ісці дзень за днём, вучаць мяне, як жыць, даюць мне ўпэўненасць у сабе.

Я буду мець сілы супрацьстаяць не толькі сваім асабістым выпрабаванням альбо цяжкасцям у сваёй сям'і, але і ва ўсім свеце вакол мяне. Гэта можа здавацца найўным, нейкай утопіяй, бо настолькі вялікімі з'яўляюцца праблемы грамадстваў і народаў. Але супраць гэтага «ўсяго» мы можам супрацьстаяць, дзякуючы прысутнасці Усемагутнага; «усё» — і адзінае дабро, якое Ён спланаваў у сваёй міласэрнай любові для мяне і для іншых праз мяне. А калі не адразу гэта спаўняецца, мы працягнем верыць і давараць плану Божай любові, якая ахоплівае вечнасць, і таму, безумоўна, яно будзе споўнена.

Усё магу ў тым, хто ўзмацняе мяне.

Дастаткова працаваць «за дваіх» так, як вучыла К'яра Любіч: «Я не магу ў нейкім выпадку нічога зрабіць для гэтага дарагога мне хворага чалавека ці ў небяспецы, ці ў гэтай заблытанай сітуацыі... Тады я буду рабіць тое, чаго Бог хоча ад мяне ў дадзены момант: буду добра вучыцца, старанна падмятаць, добра маліцца, добра клапаціцца пра сваіх дзяцей... А Бог будзе думаць аб тым, як разблытаць гэты клубок, як суцешыць

таго, хто пакутуе, каб разрашыць неспадзяваную сітуацыю. Гэта ёсць праца для дваіх у дасканалым адзінстве, якая патрабуе ад нас вялікай веры ў Божую любоў да сваіх дзяцей. Гэты ўзаемны давер робіць цуды. Мы ўбачым, што там, дзе мы не змаглі нечага дасягнуць, мэты дасягнуў Нехта Іншы, хто дапамог больш і нашмат лепш, чым мы».1

А. Фабіа К'ярдзі ОМІ

1. Chiara Lubich, Charyzmat jedności, Fundacja Mariapoli, Wydawnictwo M, Kraków 2007, s. 115.